

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14353/2023
22.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, чији је заступник Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3319/22 од 10.01.2023. године, у седници одржаној 22.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3319/22 од 10.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3319/22 од 10.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 6885/21 од 28.02.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео у виду повреде угледа, части, слободе и права личности неоснованим лишењем слободе у трајању од 05.10.2018. године до 12.10.2018. године, исплати износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.02.2022. године као дана пресуђења па до исплате (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавеже тужена да му на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео на име умањења животне активности неоснованим лишењем слободе у трајању од 05.10.2018. године до 12.10.2018. године исплати износ од 600.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.02.2022. године до исплате (став други изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 120.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3319/22 од 10.01.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и пресуда Основног суда у

Крагујевцу П 6885/21 од 28.02.2022. године потврђена (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и применом правила о терету доказивања из члана 231. став 1, члана 228. у вези члана 7. ЗПП, одбијен је, као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади нематеријалну штету за душевне болове због умањења животне активности, јер тужилац није доказао да је услед промена његовог психичког стања наступило умањење животне активности.

Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијом се указује на битне повреде поступка из члана 374. став 1. у вези члана 231. ЗПП и у вези са тим погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из свега изнетог одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Сходно одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 20.05.2021. године, а преиначена 13.12.2021. године. Првостепена пресуда је донета 28.02.2022. године, а другостепена пресуда је донета 10.01.2023. године. Вредност побијаног дела пресуда је 600.000,00 динара. Како вредност побијаног дела

пресуде не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић